

★ MONA KASTEN ★

MAXTON HALL

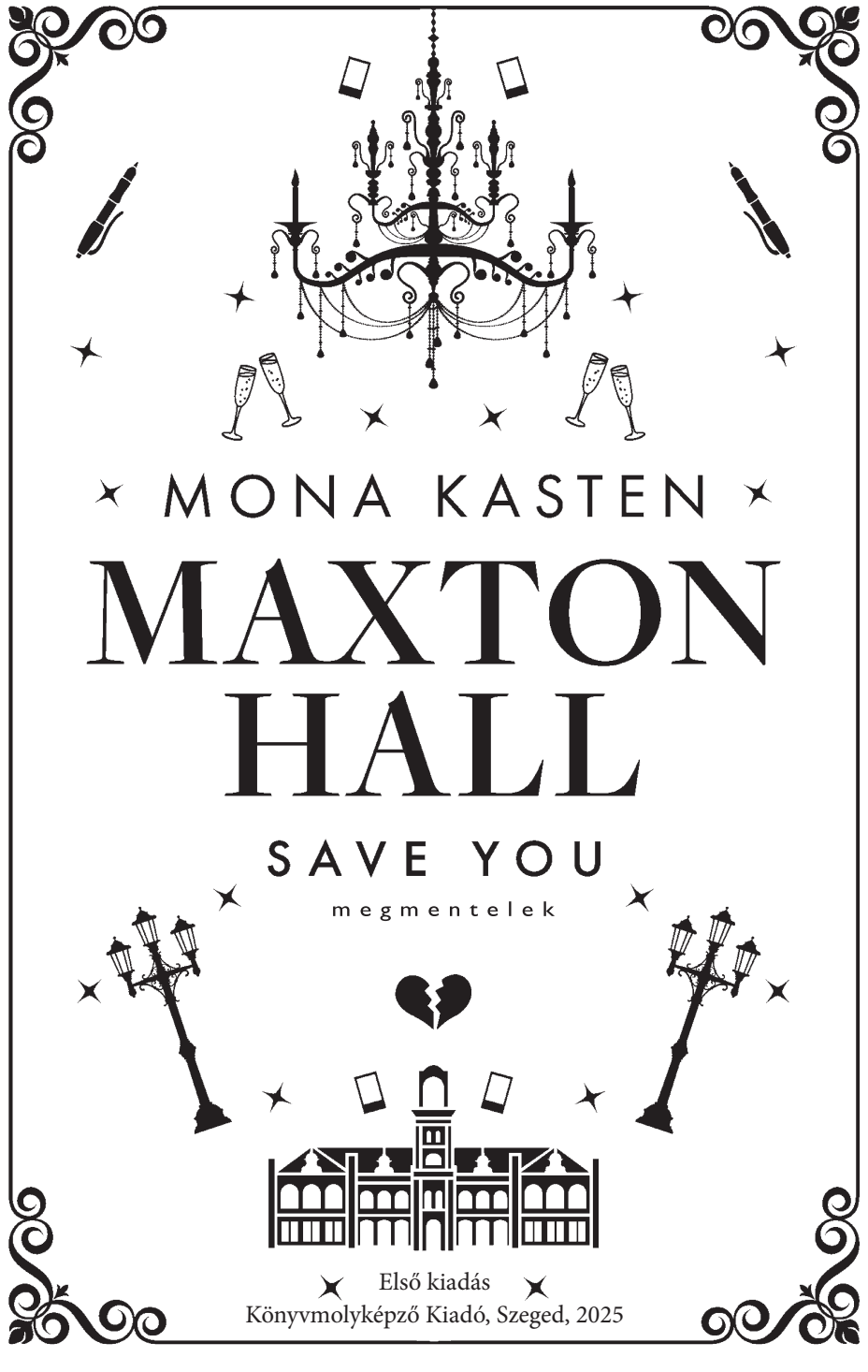
SAVE YOU

megmentelek

*fine
selection*

★ MONA KASTEN ★

MAXTON HALL

SAVE YOU

megmentelek

★ Első kiadás ★
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1

Lydia

JAMES RÉSZEG. Vagy be van tépve. Vagy mindkettő.

Három napja szinte hozzá sem lehet szólni. Nem csinál semmit, mármint azon túl, hogy jóformán folyamatosan partizik a szalonnunkban, egyik üveg piát dönti magába a másik után, és úgy tesz, mintha mi sem történt volna. Nem értem, hogy képes így viselkedni. Szemlátomást egyáltalán nem érdekli, hogy a családunk most már végérvényesen romokban hever.

– Azt hiszem, így gyászol.

Oldalról pillantok Cyrilre. Ő az egyetlen, aki tudja, hogy mi történt. Azon az estén meséltem el neki, amikor a buliján James betépett, és Ruby szeme láttára Elaine-nel smárolt. Kellett valaki, aki segít nekem hazavinni a bátyámat anélkül, hogy Percy vagy apa tudomást szerezne arról, milyen állapotban van. Mivel a családjaink szoros barátságban állnak egymással, Cy és én gyerekkorunk óta ismerjük egymást. Bár apa megígértette velem, hogy a hivatalos sajtóközlemény előtt senkinek nem beszélek az anyával történeteikről, tudom, hogy benne megbízhatok, mert megtartja magának a titkot – még Wren, Keshav és Alistair előtt is.

A segítsége nélkül nem tudtam volna átvészelni az elmúlt napokat. Rábeszélte apát, hogy hagyja nyugton Jamest pár napig, és a többi srác értésére adta, hogy egyelőre ne bombázzák kérdésekkel. Ehhez tartják is magukat, bár közben az az érzésem, hogy napról napra nehezebben viselik, hogy végig kell nézniük, amint a barátjuk tönkreteszi magát.

Miközben a bátyám mindent megtesz annak érdekében, hogy teljesen eltompítsa az agyát, én csak egy dolgon vagyok képes törni a fejem, hogy velem mi lesz ezután. Az anyám meghalt. Grahamé már hét évvel ezelőtt elhunyt. A bennem növekvő csöppségnek nem lesz nagymamája.

Komolyan. Ez jár végtelenítve a fejemben. Ahelyett, hogy gyászolnék, azon eszem magam, hogy a kisbabám soha nem fogja átélni, milyen egy szerető nagymama ölelése. Mi a franc van velem?

De nem tehetek ellene semmit. A gondolatok önállósítják magukat bennem – egyik követi a másikat, míg végül nyakig merülök a horrorisztikus forgatókönyvekben, és annyira félni kezdek a jövőtől, hogy egyáltalán nem tudok másra gondolni. Olyan ez az egész, mintha három napja sokkhatás alatt állnék. Valószínűleg a bátyámban és bennem is végképp megtört valami, amikor apa közölte velünk, hogy mi történt.

– Nem tudom, hogyan segíthetnék neki – suttogom, miközben Jamest nézem, ahogy megint hátrahajtja a fejét, és kiüríti a poharát. Még nézni is fáj, hogy mennyire szenved. Ez nem mehet a végtelenségig így. Egyszer szembe kell néznie a valósággal. És az én véleményem szerint csak egyvalaki van ezen a világon, aki segíteni tud neki ebben.

Sokadszorra veszem elő a telefonom, és hívom Rubyt, de megint nem veszi fel. Szeretnék haragudni rá, de nem megy. Ha én kaptam volna rajta valaki mással Grahamet, én sem akarnám, hogy bármi közöm legyen a továbbiakban hozzá vagy bárki máshoz a környezetéből.

– Már megint őt hívod? – kérdezi Cy, és kételkedő pillantást vet a mobilomra. Amikor bólintok, megvetően összeráncolja a homlokát. A reakcióján nem csodálkozom. Cyril úgy gondolja, hogy Ruby nem más, mint egy aranyásó, aki James örökségére hajt. Tudom, hogy ez nem igaz, de ha ő már egyszer kialakított magának egy véleményt valakiről, akkor nehéz meggyőzni az ellenkezőjéről. Bármennyire is frusztrál ez engem, nem tudom rossz néven venni tőle. Mert ez nem más, mint az ő módszere arra, hogy gondoskodjon a barátairól.

– Senkire nem hallgat közülünk. Azt hiszem, Ruby meg tudná akadályozni, hogy teljesen bekattanjon. – A hangom idegenül cseng még saját magamnak is. Olyan hideg és színtelen. Pedig ami bennem zajlik, az valójában teljesen más.

A fájdalomtól alig tudok egyenesen állni. Olyan, mintha valaki megkötözött volna, és a kötél csomóit napok óta képtelen lennék kibogozni. Mintha a gondolataim körhintaként forognának, ami nem akar megállni, és egyszerűen nem tudok kiugrani belőle. Úgy tűnik, már semminek nincs értelme, és minél erősebben küzdök a bennem növekvő tehetetlenség ellen, az annál letaglózóbb.

Elvesztettem az egyik legfontosabb személyt az életemben. És fogalmam sincs, hogy tudnám ezt egyedül végigcsinálni. *Szükségem van* az ikertestvéremre. De James nem tesz semmit azonkívül, hogy kiüti magát, és mindent szétrombol, ami az útjába akad. Az apámat szerdán láttam utoljára. Nincs is itthon, ügyvédekkel és tanácsadókkal tárgyal, hogy elrendezze a Beaufort Companies jövőjét. Anya temetésére ezzel szemben egy perce sem maradt – felfogadott egy Julia nevű szervezőt, aki az utóbbi napokban úgy járkált ki-be az otthonunkban, mintha a családhoz tartozna.

A közelgő szertartás gondolatára összeszorul a torkom. Nem kapok levegőt, a szemem égni kezd. Sietve elfordítom a fejem, de Cyril így is észreveszi.

– Lydia... – suttogja, és lágyan a kezemért nyúl.

Elhúszom, és minden további szó nélkül kimegyek a szobából. Nem akarom, hogy a srácok sírni lássanak. Egyszer eljön a pillanat, amikor nem hallgatnak többé Cyril figyelmeztetésére, és elkezdnek kérdezősködni. Egyiküket sem ejtették a fejére. James még soha nem viselkedett így. Még ha hébe-hóba túl is lőtt a célon, alapvetően mindig tudta, hol vannak a határai. Azt, hogy jelenleg ez másként van, a többiek rég levették. A tény, hogy Keshav az egyik üveg piát pakolta el a másik után a bársekrényből, Alistair pedig *tévedésből* lehúzta a vécén azt a néhány gramm kokaint, amit a bátyám otthagyott, önmagáért beszél.

Alig várom, hogy a titkolózás végre véget érjen. Néhány perc múlva, pontosan tizenöt órakor juttatják el a sajtónak az anya haláláról szóló közleményt, és akkor nemcsak a fiúk fognak tudomást szerezni róla – hanem az egész világ. Lelki szemeim előtt már most látom az újságok címlapjait és a riportereket a házunk meg az iskola előtt. Hányinger fog el, szinte végigtántorgok a folyosón, amíg a könyvtárszobához nem érek.

A lámpák sápadt fénye megvilágítja a számtalan polcot, amelyeken a patinás, bőrkötésű könyvek sorakoznak. Támaszt keresek a bútorokon, miközben remegő térdel átvágok a helyiségen. Egészen hátul, az ablak mellett egy sötétvörös bársonnyal bevont fotel áll. Már gyerekként is ez volt a kedvenc helyem a házban. Itt rejtőztem el, amikor nyugalomra vágytam – a fiúk elől, az apám elől meg azok elől az elvárások elől, amit a *Beaufort* név magában hordoz.

A kis olvasósarok látványa eléri, hogy még hevesebben folyjanak a könnyeim. Levetem magam a fotelba, magam alá húzom a két lábam, és átkulcsolom a kezemmel. Aztán az arcomat a térdemre hajtom, és halkán sírok.

Körülöttem minden olyan valószerűtlennek tűnik. Mintha egy rossz álom lenne, amiből csak úgy tudok felébredni, ha kellőképpen megerőltetem magam. Visszakíváncozom a másfél évvel ezelőtti nyárba, egy olyan világba, amikor az anyám még életben van, és Graham a karjába zárhat, ha rosszul érzem magam.

Miközben megtörlöm a szemem, előveszem a telefonomat a nadrágsebemből. Amikor feloldom a képernyőzárat, észreveszem, hogy a kézfejem tele van a szempilláspirál elkenődött nyomaival.

Megnyitom a kontaktjaimat. Graham továbbra is a kedvenceim között van elmentve, közvetlenül James neve alatt, pedig már hónapok óta nem beszéltem vele. Nem tud semmit a kisbabánkról, arról meg főleg nem, hogy az anyám meghalt. Tartottam magam a kívánságához, és többé nem kerestem. Még soha semmi nem esett ennyire nehezemre az életem során. Több mint két évig szinte napi kapcsolatban álltunk – aztán ez egyik napról a másikra, hirtelen megszakadt. Akkor úgy éreztem magam, mint egy függő, aki az azonnali elvonással szembesül.

Most pedig... visszaesek. Szinte automatikusan hívom a számát, és visszafojtott lélegzettel hallgatom, ahogy kicseng. Egy pillanattal később abbamarad a csengés. Becsukom a szemem, és feszülten próbálom kitalálni, hogy felvette-e, vagy sem. Ebben a pillanatban az az érzésem, hogy ebbe a magányos tehetetlenségbe, ami napok óta velem van, bele tudnék fulladni.

– Nincs több hívás. Ebben állapotdunk meg – szól bele halkan. Lágy, rekedtes hangja megadja számomra a kegyelemdőfést. A testemet heves zokogás rázza meg. A kezem a számra szorítom, hogy Graham ne hallja meg.

De ehhez már túl késő.

– Lydia?

Feltűnik a pánik a hangjában, de nem tudok felelni semmit, csak a fejemet vagyok képes rázni. A légzésem kontrollálatlan és túlságosan gyors.

Graham nem teszi le. Vonalban marad, és halk, csitító hangokkal nyugtatgat. Az, hogy hallom őt, teljesen felkavar, másrészt olyan hihetetlenül meghitt érzés, hogy a telefont még erősebben szorítom a fülemhez. Azt hiszem, a hangja volt annak idején az egyik oka annak, hogy beleszerettem – már jóval azelőtt, hogy egyáltalán láttam volna őt. Emlékszem az órákig tartó telefonbeszélgetésekre, a forró, sajgó fülemre, és arra, hogy felébredek, és Graham még mindig ott van velem. A hangja lágy és halk, mély és legalább annyira átható, mint aranybarna szeme.

Vele mindig biztonságban éreztem magam. Hosszú időn át ő volt az én közsiklám. Neki köszönhetem, hogy a Greggel történeteket egy idő után magam mögött tudtam hagyni, és újra képes voltam előre tekinteni.

És bár teljesen összetörtem, az érzés, hogy biztonságban vagyok, megint átjár. Már az, hogy hallhatom a hangját, segít abban, hogy valamennyire kezdjek magamhoz térni. Nem tudom, mennyi ideje ülhettem így ott, de lassan elapadtak a könnyeim.

– Mi történt? – suttogja végül.

Nem tudok válaszolni. Mindössze arra vagyok képes, hogy tehetetlenül felnyögjek.

Egy percre csendben marad. Hallom, hogy néhányszor úgy vesz lélegzetet, mintha mondani akarna valamit, de az utolsó pillanatban mindig meggondolja magát. Amikor végül megszólal, a hangja halk és fájdalommal teli.

– Semmit sem tennék szívesebben annál, mint hogy most odamenjek hozzád, és ott legyek melletted.

Becsukom a szemem, és magam elé képzelem, ahogy ül a lakásban az ósdi faasztal mellett, ami úgy néz ki, mintha bármelyik pillanatban összeroskadhatna. Graham „antiknak” nevezi, pedig valójában egy lomtalanításkor vette magához, és újralakkozta.

– Tudom – suttogom.

– De ugye azt is tudod, hogy nem tehetem?

A szalonban valami épp összetörik. Üveg csörömpölését hallom, rögtön ezután valaki hangosan felkiált. Hogy a fájdalom miatt vagy csak poénból, azt nem tudom megmondani, mindenesetre azonnal felpattanok a helyemről. Nem hagyhatom, hogy James most még meg is sérüljön.

– Sajnálom, hogy felhívtalak – suttogom megtört hangon, és leteszem.

A szívem elszorul, amikor felállok, és elhagyom a kis, védett sarkot, hogy megnézzem, mi van a bátyámmal.

Ember

A nővérem beteg.

Rendes körülmények között azt mondanám, hogy nincs ebben semmi rendkívüli – végül is december van, odakint repkednek a mínuszok, és akárhová megyünk, mindenhol tüsszögnek és köhögnek az emberek. Ilyenkor voltaképpen idő kérdése, hogy elkapjunk valamit.

Csakhogy – az én nővérem soha nem beteg. Tényleg soha.

Amikor Ruby három nappal ezelőtt hazaért késő este, és egyetlen szó nélkül lefeküdt, nem gondoltam semmi különösre. Végül is épp az oxfordi felvételi maratonján volt túl, ami biztosan nemcsak

lelkileg, hanem testileg is megerőltető lehetett. Amikor azonban másnap azt állította, hogy megfázott, és nem tud suliba menni, kétkedni kezdtem. Ugyanis aki ismeri a nővéremet, pontosan tudja, hogy még lázasan is bevonszólná magát az órákra, mert folyton attól fél, hogy lemarad valami fontosról.

Ma szombat van, és most már igazán aggódom. Alig hagyta el a szobáját. Az ágyában fekszik, egyik könyvet végzi ki a másik után, és úgy tesz, mintha a vörös szemét a nátha okozná. De engem nem tud átverni. Valami rossz dolog történt, és megőrjít, hogy nem meséli el, miről van szó.

Jelenleg az ajtórésen keresztül figyelem, ahogy a levesét kevergeti, anélkül, hogy enne belőle. Nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna őt ilyen állapotban. Az arca sápadt, a szeme alatt kék karikák éktelenkednek, amelyek napról napra sötétebbek lesznek. A haja zsíros, és fésületlenül lóg le az arca két oldalán, ráadásul ugyanazt a slampos ruhát viseli, mint tegnap és tegnapelőtt. Ruby általában a „rendezettség” szinonimája. Nemcsak akkor, amikor a határidőnaplójáról vagy a sulis ügyeiről van szó, hanem a megjelenésében is. Még csak sejtésem sem volt arról, hogy ilyen slampos ruhája is van.

– Ne ácsorogj már az ajtóm előtt – mondja hirtelen. Összerezzenek, mint akit rajtakaptak. Úgy teszek, mintha eredetileg is be akartam volna menni a szobájába, és belépek az ajtón.

Ruby felhúzza a szemöldökét, ahogy rám néz. Aztán leteszi a tányért az ágy mellett lévő tálcára, amin bevittem neki a levest. Elfojtom a feltörni készülő sóhajt.

– Ha nem eszed meg, akkor megeszem én – fenyegetem meg a tányér felé biccentve, de sajnos nem éri el a kívánt hatást. Ruby mindössze egy bizonytalan kézmozdulatot tesz.

– Csak nyugodtan.

Csalódott hang tör ki belőlem, és leülök az ágya szélére.

– Az utóbbi napokban mindent megtettem, hogy békén hagyjalak, mert láttam rajtad, hogy nem különösebben szeretnél csevegni senkivel, de... nagyon aggódom érted.

A takaróját felhúzza az álláig, már csak a feje látszik ki alóla. A tekintete tompa és szomorú, mintha az, ami történt, ebben a pillanatban zúdulna rá teljes erővel. De aztán pislog egyet, és újra visszatér hozzám – vagy legalábbis úgy tesz. A múlt szerda óta különös kifejezés játszik a szemében. Számomra úgy tűnik, mintha csak testileg lenne jelen, lelkileg azonban valahol egész másutt jár.

– Egyszerűen meg vagyok fázva. Majd elmúlik – feleli színtelenül. Nagyon hasonlít azokra az élettelen géphangokra, amiket olyankor hallani, amikor bemondják a várakozási időt, vagy a telefonos ügyfélszolgálatokon fogadják a hívást, mintha egy robot lépett volna a nővérem helyébe.

Ruby arccal a fal felé fordul, és még feljebb húzza magán a takarót – egyértelmű utalás arra, hogy a beszélgetés részéről véget ért. Felsőhajtok, és épp fel akarok állni, amikor a mobiljának felvillanó képernyője hívja fel magára a figyelmem. Egy kicsit előrehajolok, hogy láthassam a kijelzőt.

– Lin hív – motyogom.

– Tök mindegy – feleli erőtlenül.

A homlokom ráncolva figyelem, ahogy a hívás elhal, és röviddel ezután a nem fogadott hívások száma jelenik meg. A két számjegyű tartományba esik.

– Már több mint tízszer keresett, Ruby. Bármilyen történt, nem bújhatsz el örökre.

A nővérem csak hümmög az orra alatt.

Anya azt mondta, időt kell hagynom neki, de nekem napról napra nehezebb néznom, hogy Ruby így szenved. Nem kell zseninek lenni ahhoz, hogy összeálljon a kép, és levonni a következtetést, hogy

ennek valószínűleg James Beauforthoz és az idióta barátaihoz van köze.

Pedig azt hittem, hogy már rég kipipálta magában a Beaufort-témát. De vajon mi történt? És mikor?

Megpróbáltam úgy kielemezni a helyzetet, ahogy Ruby tenné a helyemben, és gondolatban készítettem egy listát:

1. Ruby Oxfordban részt vett a felvételi interjúkon.
2. Amikor visszatért, még minden a legnagyobb rendben volt.
3. Este Lydia Beaufort jelent meg az ajtónk előtt, és a nővérem elment vele.
4. Ezután minden megváltozott: Ruby bezárkózott, és azóta alig szólt egy szót.
5. Miért???

Oké, az ő listája valószínűleg valamivel strukturáltabb lenne, de legalább logikus sorrendbe állítottam az eseményeket, és tudom: bármi is volt, annak szerda este kellett történnie.

De hová tűntek el Lydiával?

Rubyról, akinek időközben már csak a homloka látszik ki a takaró alól, a telefonjára pillantok, majd vissza. Szerintem nem fog hiányozni neki, ebben majdnem biztos vagyok.

– Ha szeretnél beszélgetni, odaát vagyok – mondom, még ha tudom is, hogy úgysem él az ajánlattal. Aztán egy extra hangos sóhaj kíséretében feltápászkodom, miközben villámgyorsan a mobiljáért nyúlok. A kötött pulóverem laza ujjába csúsztatom, és lábujjhegyen visszamegyek a szobámba.

Amikor halkán becsukom magam mögött az ajtót, fellelegzek – viszont azonnal furdalni kezd a lelkiismeret. Hirtelen a falra nézek, mintha Ruby láthatna engem az ágyából. Valószínűleg soha többé nem állna velem szóba, ha rájönne, hogy így megsértettem a privát

szféráját. Ugyanakkor a testvéreként az is a kötelességem, hogy rájöj-
jek, hogyan tudok segíteni neki. Nem igaz?

Az íróasztalomhoz megyek, lehuppanok a nyikorgó székre. Az-
tán előhúszom a telefont a ruhám ujjából. A nővérem óriási titkot csi-
nál abból, hogy mi zajlik a sulijában, de természetesen tudom, hogy
milyen emberekkel jár együtt a Maxton Hallba: olyan fiúkkal és lá-
nyokkal, akiknek a szülei arisztokraták, színészek, politikusok vagy
vállalkozók, és akkora befolyásuk van az országunkban, hogy nem-
ritkán a hírekben is megemlítik őket. Egy ideje már követek néhá-
nyat az iskolatársai közül az Instagramon, és arról is értesülök, mi-
lyen pletykák keringenek róluk. Már a gondolattól, hogy mit tehet-
tek ezek az emberek Rubyval, felfordul a gyomrom.

Csak egy rövid pillanatig tétovázom, aztán feloldom a képernyő-
zárat Ruby mobilján és megnyitom a híváslistáját. Nem csak Lin ke-
reste, többször felbukkan egy olyan szám is, ami nincs elmentve a te-
lefonjában. Hirtelen elhatározással rábökök Lin névjegyére – végül
is ő az egyetlen személy Ruby átkozott sulijából, akit személyesen is-
merek. Tétován a fülemhez emelem a mobilt. Csak egyet cseng ki,
aztán fel is veszi.

– Ruby – hallom, ahogy Lin lélekszakadva beleszól. – Végre! Hogy
vagy?

– Lin, én vagyok az, Ember – szakítom félbe, mielőtt folytathatná.

– Ember? Mi...

– Ruby nincs igazán jól.

Lin egy pillanatra elhallgat. Aztán azt feleli lassan:

– Ez érthető is azok után, ami történt.

– *Mi* történt? – tör ki belőlem. – Mi a fene történt, Lin? A nővé-
rem nem beszél velem, és hihetetlenül aggódom miatta. Beaufort
csinált vele valamit? Ha igen, én azt a varangyot...

– Ember! – Most ő szakít félbe engem. – Te meg miről beszélsz?

Összevonom a szemöldököm.

– Te miről beszélsz?

– Én arról beszélek, hogy Ruby szerdán azt írta nekem, hogy kibékült James Beauforttal, és ma megtudtam, hogy a srác anyja még a múlt héten, hétfőn meghalt.

2

Ruby

EMBER MÁR MEGINT AZ AJTÓMON KOPOG.

Azt kívánom, bárcsak lenne elég erőm ahhoz, hogy elküldjem. Meg tudom érteni, hogy aggódik, de most egyszerűen nem vagyok képes arra, hogy egy kicsit is összeszedjem magam, vagy hogy társalogjak valakivel. Még akkor sem, ha ez a valaki történetesen a húgom.

– Ruby, Lin van a vonalban.

A homlokomat ráncolva húzom le a takarót magamról, és megfordulok. Ember az ágyam előtt áll, és a kinyújtott kezében egy mobil tart. Összehúzott szemmel méregetem. Ez az *én* telefonom. És a kijelzőjén a barátnőm neve világít.

– Elvetted a telómat? – kérdezem tompán. Érzem, ahogy a lelkem mélyéből feltör a felháborodás, de aztán pont olyan gyorsan tűnik el, mint ahogy jött. Az utóbbi napokban a testem fekete lyukként viselkedett, ami mindenféle érzelmet elnyelt, mielőtt egyáltalán alkalomuk lett volna kibontakozni.

Semmi nem jut el igazán hozzám, semmihez nincs kedvem. Az, hogy felkeljek az ágyamból, minden egyes alkalommal olyan

megeőltető számomra, mintha lefutottam volna a maratont, három napja le se mentem a földszintre. Amióta a Maxton Hallba járok, még egyetlen napot sem hiányoztam a suliból, de már pusztán az elképzelés, hogy lezuhanyozzak, felöltözzek és hat vagy akár tíz órát emberek közt töltsék, iszonyatosan megterhel. Arról már nem is szólva, hogy képtelen lennék elviselni James látványát. Valószínűleg már attól összeroskadnék, mint egy csokor elhervadt virág, ha csak megpillantanám. Vagy könnyekben törnék ki.

– Mondd meg neki, hogy visszahívom – morgom. A hangom rekedtes, mert az utóbbi napokban szinte meg se szólaltam.

Ember nem mozdul.

– De most kellene beszélned vele.

– Nem *szeretnék* most beszélni vele. – Amit szeretnék, az egy kis idő, hogy újra talpra tudjak állni. Három nap messze nem elég ahhoz, hogy szembenézzek Linnel és a kérdéseivel. Szerdán csak egy rövid üzenetet írtam neki. Fogalma sincs, mi történt pontosan közöttünk és James között Oxfordban, és ebben a pillanatban nincs energiám, hogy beszámoljak neki róla. Vagy arról, ami azt követően történt. Legszívesebben elfelejteném az egész múlt hetet, és úgy tennék, mintha minden olyan lenne, mint máskor. Sajnos ez a lehetetlennel egyenlő, amíg még arra sem vagyok képes, hogy felkeljek az ágyból.

– Kérlek, Ruby! – mondja a húgom, és sürgetően néz rám. – Nem tudom, miért vagy ilyen szomorú, és miért nem akarsz beszélni róla, de... Lin az előbb mondott nekem valamit. És azt hiszem, tényleg beszélgetek kellene.

Sötéten meredek Emberre, de amikor meglátom az elszánt arcki-fejezését, tudom, hogy vesztettem. Nem hagyja el a szobámat, amíg nem beszélek Linnel. Bizonyos dolgokban túlságosan is hasonlítunk egymásra, és a makacsság egyértelműen ezek közé tartozik.

Beletörődve nyújtom ki a kezem, és elveszem tőle a mobilt.

– Lin?

– Ruby, édesem, sürgősen beszélünk kell.

A hangsúlya elárulja, hogy tudja.

Tudja, hogy mit tett James.

Tudja, hogy a két kezével kitépte a szívem, hogy aztán a földre dobja és megtapossa.

És ha Lin tudja, akkor biztos, hogy az egész sulis tudja.

– Nem akarok Jamesről beszélni – felelem rekedten. – *Soha többé* nem akarok beszélni róla, oké?

Egy pillanatig Lin csak hallgat. Aztán mély lélegzetet vesz.

– A húgod mesélte, hogy szerda este elmentél valahova Lydiával.

Nem válaszolok semmit, csak a szabad kezemmel a takaróm szélét babrálom.

– Ott tudtad meg?

Hangtalanul elnevetem magam.

– Mire gondolsz? Hogy mekkora egy seggfej?

Lin sóhajt.

– Lydia tényleg nem árult el semmit?

– Mit kellett volna elárulnia? – kérdezem tétován.

– Ruby... Láttad az előbbi üzenetemet?

Lin hangsúlya olyan óvatos, hogy egyszerre kezdek fájni és önt el a forróság. Szárazon nyelek egyet.

– Nem... Szerda óta nem is néztem rá a telefonomra.

Mély lélegzetet vesz.

– Akkor tényleg nem tudsz még róla.

– Miről nem tudok?

– Ruby, ülsz?

Felegyenesedek az ágyamban.

Ezt a kérdést csak akkor teszik fel valakinek, ha valami óriási szörnyűség történt. A képet, ahogy a betépett James Elaine-nel

szórakozik abban a medencében, hirtelen egy sokkal borzasztóbb váltja fel: a balesetet szenvedett és megsérült James. Aki már a kórházban fekszik.

– Mi történt? – kérdem még mindig rekedten.

– Cordelia Beaufort a múlt hétfőn meghalt.

Kell egy pillanat, hogy felfogjam, amit Lin mondott.

Cordelia Beaufort a múlt hétfőn meghalt.

Elviselhetetlen csend zuhan ránk.

James anyja elhunyt. Még hétfőn.

Visszaemlékszem a bensőséges csókjainkra, a kezére, ami szünet nélkül a meztelen testemet simogatta, a letaglózó érzésre, amikor belém hatolt.

Lehetetlen, hogy James azon az estén – azon az éjszakán – már tudta volna ezt. Ennyire nem jó színész. Nem, ő és Lydia biztos, hogy csak szerdán szerzett tudomást róla.

Hallom, ahogy Lin beszél, de nem tudok figyelni a szavaira. Túlságosan lefoglal a gondolat, hogy vajon tényleg lehetséges, hogy Mortimer Beaufort két napon keresztül elhallgatta a gyerekei elől, hogy meghalt az édesanyjuk? És ha ez így volt, akkor milyen szörnyen érezhette magát James és Lydia, amikor szerdán hazamentek és megtudták?

Eszembe jut Lydia duzzadt, vörös szeme, amikor az ajtónk előtt állt, és megkérdezte, hogy a bátyja nálam van-e. James üres és érzelmek nélküli tekintete, amikor rám nézett. És az a pillanat, amikor beugrott a medencébe, és tönkretette mindazt, ami az előző éjszakán kialakult köztünk.

Fájdalmas lüktetés árad szét bennem. Elveszem a fülemről a telefont, és kihangosítom. Aztán végigfutom az üzeneteimet. Megnyitom azokat, amelyek egy ismeretlen számról érkeztek. Három olvasatlan sms jelenik meg.

Ruby, annyira sajnálom. Mindent meg tudok magyarázni.
Kérlek, gyere vissza Cyrilhez, vagy mondd meg, hol vagy,
hogymint Percy érted tudjon menni.
Az édesanyánk meghalt. James teljesen kiakadt. Nem tudom,
mit tegyek.

– Lin – suttogom. – Ez tényleg igaz?

– Igen – válaszolja suttogva a barátnőm. – Az előbb adtak ki egy
sajtóközleményt, és alig fél perccel később már mindenütt ott volt
a hír.

Megint csend telepszik közénk. Gondolatok ezrei kavarnak a
fejemben egyszerre. Úgy tűnik, semminek nincs már értelme. Sem-
minek azon az egy érzésen kívül, ami olyan hirtelen és hevesen tör
rámm, hogy a következő szavak szinte maguktól buknak ki belőlem:

– El kell mennem hozzá.

Életemben először látom a sötét kőfalat, ami a Beaufort család bir-
tokát veszi körül. Hatalmas vaskapu zárja el a bejáratot, előtte embe-
rek tucatjai sűrögnek-forognak kamerákkal és mikrofonokkal a ke-
zükben.

– Micsoda patkányok! – morogja Lin, majd néhány méterrel előt-
tük megáll a kocsijával. A riporterek azonnal mozgásba lendülnek,
futva jönnek oda hozzánk.

Lin előrehajol és megnyomja a gombot, ami belülről zárja be az
autó ajtajait.

– Hívd fel Lydiát, hogy nyissa ki a kaput.

Annyira hálás vagyok, amiért ebben a pillanatban mellettem áll,
és képes megőrizni a higgadságát. Egy másodpercig sem habozott,
amikor megkérdezte, hogy elvigyen-e, és még fél óra sem telt el a

beszélgetésünk után, már ott is állt a házunk előtt. Az összes kétségem a Linnel való barátságunk mélysége iránt ebben a pillanatban mind elszállt.

Előveszem a telefonom a zsebemből, és kikeresem azt a számot, ami az utóbbi napokban többször is kapcsolatba próbált lépni velem.

Néhány másodpercig tart, mire Lydia felveszi.

– Halló! – Pontosan ugyanolyan orrhangon szól bele, mint szerda este, amikor együtt mentünk át Cyrilhez.

– A házatok előtt állok. Ki tudnád esetleg nyitni a kaput? – kérdezem, miközben próbálom eltakarni a karommal az arcom. Azt, hogy vajon ez eléri a kívánt hatást, nem tudom megmondani. A riporterek most már közvetlenül Lin autója mellett állnak, és mindenféle kérdéseket kiabálnak felénk, amiket nem is értek.

– Ruby? Mi a...?

Az egyikőjük elkezdti ütüögni az ablakomat. Lin és én hevesen összerándulunk.

– Amilyen gyorsan csak lehetséges, légy szíves.

– Várj egy kicsit – feleli Lydia, aztán bontja a vonalat.

Körülbelül fél percig tart, amíg kinyílik a kapu, és valaki odajön az autónkhöz. Csak akkor ismerem fel, amikor már csupán néhány méterre van tőlünk.

Percy az.

A sofőr látványára kihagy egyet a szívem. Mindenféle előzetes figyelmeztetés nélkül elárasztanak az emlékek. Arról a londoni napról, ami olyan szépen kezdődött, de rosszul végződött. És arról az éjszakáról, amikor James olyan sok szeretettel gondoskodott rólam, mert a barátai csúnyán viselkedtek velem, és belöktek a medencébe.

Átverekshi magát a riporterek között, majd mutatja Linnek, hogy húzza le az ablakát.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Menjen be a kapun a ház elé, kisasszony. Ezek az emberek bűncselekményt követnének el, ha belépnének a birtokra. Nem fogják követni magát.

Lin bólint, és miután Percy rávette az újságírókat, hogy álljanak félre, behajt az autóval a tágas telekre. A felhajtó igazából, már ami a szélességét és a hosszúságát illeti, az országútra hasonlít, amit park-szerű, dérlepte zöld terület vesz körül. Egy nagy házat veszek ki a távolban: téglalap alakú és kétszintes, több nyeregtetővel. A szürke palakőből készült, kontyos tető éppen olyan lehangoló, mint a homlokzat többi része, ami téglából épült, de gránitburkolatot kapott. A sivárság ellenére, amit a ház sugároz, már első pillanatra látszik, hogy jó módú emberek élnek benne. Szerintem illik Mortimer Beau-forthoz, mert ridegnek és olyan hatalmasnak látszik. Lydiát és Jamest azonban alig tudom elképzelni benne.

Lin átvág az első udvaron, és leparkol egy fekete sportautó mögött, ami a ház oldalán áll, a garázs előtt.

– Szeretnéd, hogy bemenjek veled? – kérdezi, mire bólintok.

A levegő csípős, amikor kiszállunk, és gyors léptekkel a bejárat ajtóhoz vezető lépcsőhöz sietünk. Nem sokkal az első lépcsőfok előtt megragadom Lin karját. A barátnőm felém fordul, és kérdően néz rám.

– Köszönöm, hogy elhoztál – mondom zihálva. Nem tudom, mi vár rám ebben a házban. Az, hogy Lin velem van, valamennyire csökkenti a félelmem, és hihetetlenül jól tesz nekem. Három és fél hónappal ezelőtt ez még elképzelhetetlen lett volna – akkoriban a magánéletemet szigorúan elkülönítettem a sulis életemtől, és Linnek szinte semmi személyeset nem meséltem el. De mindez megváltozott. Főleg James miatt.

– Ez teljesen természetes. – A kezemért nyúl, és egy pillanatra megszorítja.